

Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, 1919 m. rudenį, Kaunas

Kokia begalinė gėla!

Kokia begalinė gėla! Velkuos kaip alkanas vilkas[,] vidunaktį tyruos išguitas[,] ir žinau, kad nesugrįšiu, ir žinau, kad sugrįžti man kelio nėra, ir žinau, kad mano lemtis kaip beržo[,] rudens lauke apleisto... Užeis rudens vėjas[,] suglamžys sitybę, užeis rudens vėtra, nulaužys šaką, o aš stovėsiu ir žiūrėsiu į žemę!..

Eikie, eikie[,] begaline gėla!

Tu tik vienintelė mane užuomaršoj teatlankai, tu tik vienintelė mano godas lydi, tu tik vienintelė mano ištrėmimą palaiminsi!..

Aš atidaviau tau savo širdį, aš atiduosiu savo gyvenimą tau...

KOMENTARAI